

Марко Весић

без имена

киснеш...
читаш између редова
& ја желим
да упериш прстом у мене
и кажеш ми да сам [ ]
тешко је слушати камен
туњаваг човека
и излапелог на просценујуму
краткометражног
нашег филма
мада је лакше бити туђ и слушати [ ]
киснеш...
нико се у румено јутро
неће наљутити
на нас
а опет смо другачији
стани на маховичасти камен
и упери прстом у мене
нико се тог јутра неће наљутити
што ме није затекао
гледаћу у бразде твојих јагодица и [ ]
киснеш...
неко је тог јутра
покушао да ме замисли .

Безимена

очуваних костију
и усташца мокрих од смоле
вратио си се, Лили
побегавши из туђег сна

прекоокеанска лото девојка
извукла ти је зелену карту!
а на нашем сивом небу освналаула је демократија

од 9, 12 и 16mm

једном заљубљенику у китове и приче

сунце ми је хладно
& шећер ми је слан

потаман ми није баш ништа
па ћутим у обзору тишине

ја и добар...
а случајно знам

да није ми ни до тога што у
тмини чамим...превали преко

језика. гонгоријански
речит, али...сасвим, сасвим...

знаш већ...сам, тако сам да би ми
и Бранков епитаф рекао: немам речи !

непребројиво ајнштајновски и
костићевски с[р]ам, као она

којој је показао космичку реч
а она њему акустику срчаног

мишића...настављам тако
да не престајем да ћутим...

врпољим се у лотрековим
бојама : хелиоцентризму

& ароганцији између како
зашто, нисам, нико и ништа

што кукавички чекам
да ми се живот деси и

онда када тика-тика
каже: крајње је време [t]
бам!

све смо могли ми
да је дужи био сан